

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, o námitkách žalobce ze dne 10. 2. 2014 podaných dle § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 5. 2014, čj. 10 Na 121/2013-21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Napadeným usnesením odmítl Krajský soud v Českých Budějovicích stěžovatelovo podání datované dnem 10. 2. 2014, neboť stěžovatel vzdor soudní výzvě neodstranil vady nikoliv zcela jasného připsu.

[2] Z obsahu Nejvyšším správním soudem vyžádaného spisu krajského soudu je možno konstatovat, že stěžovatel od počátku řízení nesměruje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Stěžovatel se na soudy dlouhodobě obrací množstvím formálně i obsahově vadných podání, přestože byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání. I přesto je činí nesprávně a následně odmítá adekvátně reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění jejich vad. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž by naprostá většina z nich mohla obsahově přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[3] Soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, ústavně povolané k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním znění zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod zaručujícího právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky zneužití práva, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[4] V tomto řízení projednávaná a smysl postrádající kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu; je projevem zneužití institutu kasační stížnosti a jde tudíž o návrh nepřipustný.

[5] Kasační stížnost byla proto dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítnuta.

[6] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta v řízení o kasační stížnosti, o těchto žádostech však nevydával zvláštní rozhodnutí. Jejich vydání, podobně jako případné výzvy k odstranění vad kasační stížnosti, by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoliv smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků (jež by se zjevně nabízelo pro zřetelnou bezúspěšnost kasační stížnosti), o neustanovení zástupce (pro přehlednost a jednoduchost řešené procesní otázky), vyzývajícími k zaplacení soudního poplatku či usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad nebo usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že návrhy stěžovatele jsou nepřijatelné.

[7] Žádný z účastníků nemá vzhledem k výroku o odmítnutí kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu